

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת תרומה תשע"ח

"ועשו לי מקדש"

בפרשת השבוע, "תרומה", ה' אומר למשה איך לבנות את המשכן ומאלו חמרים לעשות אותו. המשכן שעשו בני ישראל במדבר היה מאד מפאר ומאד יפה, ונעשה מחמרים יקרים, כמו למשל: זהב, כסף ואבנים יקרות.

מדוע חשוב שהמשכן ובית המקדש יהיו מפארים? ילדים, האם ראיתם פעם בתי כנסת יפים? אולי בית הכנסת שלכם הוא מפואר ויפה במיוחד?

כאשר אנחנו בונים בית לה', לתפלה או להקרבת קרבנות - אנחנו רוצים שהוא יהיה יפה ונאה, פי ככה אנחנו נותנים כבוד לה', ומראים לו שאנחנו רוצים לקיים את המצוות. לכן המשכן היה כל כך מפואר.

בני ישראל כל כך רצו לתת כסף וזהב וכל מה שצריך למשכן, עד שהיה צריך לומר להם 'מספיק, לא צריך יותר'.

כך גם אנחנו נלמד לקיים מצוות ומעשים טובים, באהבה ובשמחה.

4
האיש
השמח

7
כלי המשכן

ערוץ מאיר
לילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

מתנדב מאז תש"ח...

רק התחיל באצ"ל, אך נמשך הרבה יותר לאחר קום המדינה.

"בוקר טוב", נשמע הקול בצידו השני של קו הטלפון בביתו של סבא יוסף. "כאן המורה דינה, המחנכת של נכדך שאול. אני רוצה להודות לך כבר עכשיו על הסכמתך להגיע לכיתתנו ולספר את סיפורך".

"ברצון רב. אני עושה זאת מדי פעם במטרה אחת: להנחיל את מורשת ההתנדבות למדינתנו היקרה, בקרב הצעירים".

יום הביקור הגיע. הכיתה היתה נרגשת מההזדמנות הנדירה לפגוש לוחם מחתרת מהימים של טרום המדינה.

"תלמידים יקרים, שלום", פתח הסב יוסף את דבריו. "אפתח בשאלה: מה אתם אוהבים לעשות בזמנכם הפנוי?"

"משחקים, מבקרים אצל חברים וקצת גם קוראים".

"ובכן, כל מה שאמרתם אמת ויציב. זה נכון היום, לאחר שזכינו להקמת המדינה הנפלאה, מדינה

"סבא, תסכים להגיע לכיתה שלנו?", שאל שאול את סבא יוסף.

"לאיזה צורך? רק לפני שבועיים ביקרתי אצלך בהפסקה ושמתתי להכיר את החברים שלך לכיתה".

"נכון, אבל הפעם זה לצורך אחר. המורה דינה ביקשה מכל מי שיש לו סבא ששרת במחתרות לפני קום המדינה, להזמין אותו לספר על חלקו בפעילויות שהיו אז".

"מאה אחוז, אבוא לכיתה שלך כרצונך", אמר הסב.

ואכן, בבית הספר "שלום עליכם" בו לומד שאול, מתקיימות פעילויות רבות במסגרת "מלב אל לב - חודש ההתנדבות", שהכריז עליו משרד החינוך. במסגרת זו מוזמנים אורחים העוסקים בהתנדבות במסגרות שונות לספר על ההתנדבות שלהם.

סבא יוסף הוא מהמבוגרים בשכונה, מאחורני לוחמי אצ"ל שזכה לאריכות ימים. הוא כבר בשנות התשעים שלו. סיפור ההתנדבות האישי שלו

וחמש שנה, היו יקרות לי מאד. היה לי סיפוק רב לראות שהייתי חלק מהמפעל הציוני הגדול. כשהשתחררתי מהצבא, לא ראיתי בכך את סיום תקופת ההתנדבות, אלא בחרתי להמשיך להתנדב בתחום שקרוב אל לבי - "נערי רפול". זוהי תכנית בצבא לקידום חיילים שהתגייסו לצבא ועדיין לא השלימו 12 שנות לימוד. מאד אהבתי את המפגש עם הנערים. ובתחום זה המשכתי עד לפני חמש שנים."

"מה היית רוצה לומר לתלמידינו היקרים?", שאלה המורה דינה.

"תלמידים יקרים", המשיך יוסף, "היום יש לנו מדינה מסודרת, עם נפלא וצבא חזק, אבל אם נתבונן בסביבה שלנו נגלה אנשים שהיו שמחים לאיזושהי עזרה: קשישים, משפחות ברוכות ילדים, אנשים מוגבלים וכדומה.

ההתנדבות היא מתנה שקיבלנו. כדאי שנממש אותה ואז נרגיש סיפוק רב. ומעבר לזה, כמה נעים לקבל תודה ממי שעזרת לו ולו במעט", סיים סבא יוסף את דבריו לכיתה.

מצליחה שבה הילדים גדלים טוב ואת שעות הפנאי מבילים בדברים שמעשירים את עולם הילדות שלהם.

אך, לפני קום המדינה החיים היו שונים. אז היו הילדים עסוקים בדברים הכרחיים, כמו לעזור להורים בטיפול במשק הבית וכדומה. אני התנדבתי לאצ"ל כבר בגיל 16. פשוט עדיין לא היה צבא מסודר וכל מי שרק התבגר קצת, התנדב לעזור במאמץ הלאומי כנגד האוייב. התאמנו הרבה ביום ויצאנו לפעולות חשאיות בלילה. זה היה קשה ומסוכן, אך היינו חדורים בתחושת שליחות, כך שהתעלמנו מהקושי. ישנם הרבה ספרים מאותה תקופה שכדאי לכם לקרוא, כמו "המרד" של מפקד האצ"ל מר מנחם בגין ז"ל שהיה אחר כך ראש ממשלת ישראל, וכמו הספר 'התפוז שבער והצית להבות', של גאולה כהן שתחיה."

"פעם מתנדב - תמיד מתנדב"

"כשקמה המדינה, הייתי כבר בגיל 22, אבל לא חשבתי שאני יכול לסיים את שירותי הצבאי. התגייסתי לצה"ל שקם אז, ושירתתי בו למשך עשרים שנה נוספות. כל השנים האלה, עשרים

האיש השמח

"אבל למה אתה שואל עליו? מה, קרה לו משהו?", הקשית.

"לא, לא... הוא בריא ושלם וברוך ה' ממשיך להגיע בכל יום לתפילה, למרות גילו המופלג. האמת, שבגלל שחודש אדר נכנס בימים אלו ובחודש אדר מרבים בשמחה, חשבתי לספר לך עליו. דע לך, מוטי, שהשמחה היא דבר חשוב מאוד בחיים, וגם בעבודת ה'. כמובן, אינני מדבר על הוללות, אלא על שמחת חיים, חיוך וטוב לב. מבחינתי - אדם זה שדיברנו עליו, הוא הביטוי לשמחה האמיתית".

ואבא התחיל בסיפורו: "היהודי השמח הזה נקרא חיים בוסטרובסקי. הוא עלה מברית המועצות לפני כעשרים שנה, אחרי גלות קשה בסיביר, באשמת הפצת יהדות וציונות".

"אה, שמעתי על יהודים שגלו לסיביר, זה בטח היה לו מאוד קשה", אמרתי.

"כן, מוטי. הגב הכפוף שלו מראה כמה עבודה וסבל הוא עבר שם, בתנאים קשים ביותר. הוא תמיד אומר שהוא ידע מראש שזה מה שיקרה לו. הוא לימד תורה ועברית בסתר, ויום אחד הגיעו אנשי הק.ג.ב, אסרו אותו והחרימו לו את כל הספרים. למרות שהיה ברור לו שזה יקרה בזמן כלשהו, הוא החליט למסור את הנפש על לימוד התורה והיהדות".

"מוטי, אתה מכיר את האיש השמח מבית הכנסת?", שאל אותי אבא, ערב אחד.

"האיש השמח?!", שאלתי, "אני מכיר הרבה אנשים שמחים... מי זה האיש השמח?"

"לא, זהו איש שמח במיוחד. הוא יושב בבית הכנסת קרוב לכניסה, מצד ימין. נו, זה שהיה נותן לך סוכריות כשהיית קצת יותר קטן"...

אמר אבא.

"אה... ברור! הזקן הזה שהולך קצת כפוף. תמיד אהבתי את הסוכריות שהוא נתן לי. הן היו יותר טעימות מהסוכריות שאנשים אחרים היו נותנים"...

"ואתה מבין למה אני קורה לו 'האיש השמח'?", שאל שוב אבא.

"כן, נראה לי שכן... הוא תמיד מחייך וצוחק. למרות שהוא נראה קצת כפוף ואולי מסכן... אבל תמיד הוא מחייך ולפעמים אפילו מספר בדיחות".

"אז עכשיו אני מבין שהבנת במי המדובר", אמר אבא.

רוצה לסיים את חייר?!". לרגע חיים נאלם דום, אבל אז השמחה הטבעית שלו התעוררה, והוא החל להתפקע מצחוק..."

"מה אתה צוחק?!", צעק עליו השומר בכעס.

"ח ח ח, רק עכשיו הבנתי את הבדיחה שקראתי בספרון הזה... זו היתה בדיחה טובה..."

"בדיחה?! איזו בדיחה?", שאל השומר בתמיהה.

אבא המשיך: "ואז ר' חיים שלף ממחו את אחת הבדיחות הטובות והמצחיקות שלו וסיפר אותה לשומר הכועס... השומר כמעט 'התפקע מצחוק' מהבדיחה... הוא אמר לחיים: 'טוב! טוב! ח ח ח, זו היתה הבדיחה הכי טובה ששמעתי... חזור לעבודתך...'".

"חיים ממש ניצל בזכות רוחו הטובה והשמחה שאופפת אותו תמיד. על זה הוא אומר תמיד שהשמחה הצילה את חייו". סיים אבא את סיפורו.

"אבל אבא", פניתי לאבא בחיור, "דבר אחד החסרת בסיפור היפה הזה..."

"מה החסרת?!"

"לא סיפרת לי מה היתה הבדיחה המצחיקה!..."
 "אה, את זה הוא לא סיפר לי...", אמר אבא ושנינו פרצנו בצחוק..."

"וואו, איזו מסירות נפש!", אמרתי, ושאלתי: "אבל אבא, איך זה קשור לשמחה שלו? אני הייתי יוצא בדיכאון מכל זה..."

אבא חייר ואמר: "אצטט לך משפט שר' חיים אמר לי פעם: 'דע לך, שאת כל חיי אני חייב לשמחה שלי. לולא השמחה שנתן ה' בליבי, לא הייתי שורד את כל הסבל הזה'. חיים סיפר לי שהשמחה נתנה לו כוחות על-אנושיים להתמודד עם המצבים הקשים. ופעם אחת היא ממש הצילה את חייו..."

"זה נשמע מעניין, מה קרה לו?"

"מוטי, חיים לא ויתר על היהדות שלו גם בקור המקפא ובעבודת הפרך שהיתה מוטלת עליו בסיביר. הוא תמיד נשא בכיסו סידור קטנטן שאותו הצליח להבריח עימו. מדי פעם, כשהשומרים והאחראים לא היו באיזור, הוא היה מוציא את הסידור, ו'חוטף' פרק תהילים או תפילה קצרה. פעם אחת, כשהוא חשב שאין איש באיזור, הוא הוציא את הסידור הקטן, ורצה להתפלל עוד תפילה קצרה. אך הוא לא שם לב שמאחוריו, בפינה חשוכה, עמד לו אחד משומרי המחנה האכזריים..."

"וואו איזה פחד...", אמרתי במתח.

"השומר לא חיכה אפילו רגע. הוא קפץ לעברו של חיים וצעק: 'עצור! מה אתה עושה? אתה

נכון או לא?

1. ארון הברית היה עשוי מעצי שיטים ומזהב
2. לארון הברית היו 4 טבעות
3. המנורה היתה עשויה מכסף מצופה זהב
4. הנר המרכזי במנורה היה גבוה יותר משאר הנרות
5. גובה השולחן היה אמה וחצי
6. את הקנים של המנורה יצרו בנפרד, וחיברו אותם אחר כך
7. הפרוכת הבדילה בין ההיכל לקודש הקודשים

חידת חדגא: התדעו כמה פרחים היו במנורת הזהב?

כלי המשכן

במשכן היו כלים רבים שדומים בשמם לכלים הביתיים בהם אנחנו משתמשים היום. לפניכם שמות כלים שונים, התדעו אלו מהכלים היו גם בכלי המשכן (המוזכרים בתורה)?

מיטה

קולב

עציץ

ארון

ארון

סולם

מזלגות

סכינים

כפות

ספסל

שולחן

ביסא

חידת פולקע: האם תדעו מה היה גובהה של מזורת הזהב?

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

נעמה: בכך רשת השבוע מספר על המשכן והכלים. ה' צוה לבקש מעם ישראל תרומה, כדי לבנות את המשכן ולהכין את כל הכלים שבמשכן. **בני:** אתם יודעים? הכלי שאני הכי אוהב במשכן ובבית המקדש זו המנורה! היא היתה הכי יפה!

יונתן: הארון היה הכי חשוב, היו בתוכו לחות הברית!

בני: נכון, הארון הוא בודאי הכי קדוש וחשוב, אבל אני חושב שהמנורה היתה יפה במיוחד, והיא גם היתה מאירה בשבעה נרות. איזה יופי! והאמת, אני נזכר עכשיו שגם המנורה קשורה קצת לתורה. פעם למדנו בכתה שהאור של המנורה מסמל את האור של התורה.

נעמה: נכון, בני. נאמר "כי נר מצוה ותורה אור", התורה נמשלה לאור.

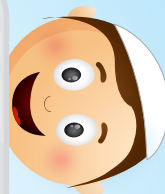
טליה: אבל למה בכלל צריך לשים מנורה במשכן? מה, ה' צריך שנדליק לו אור? הוא יכול לראות הכל בלי שום אור!

נעמה: איזו שאלה יפה! את יודעת, טליה, שחז"ל שאלו את השאלה שלך?

בני: באמת שאלה מעניינת. לא חשבתי על זה בכלל... מה חז"ל עונים?

נעמה: חז"ל שואלים "וכי לאורה הוא צריך?!", וכי ה' צריך שאנחנו נעשה לו אור?! וחכמינו עונים, שבאור של המנורה היה סימן ונס מיוחד, שהראה שהשכינה שרדה בישראל. כאשר הגס הזה היה מתרחש, אחד הגזרות במנורה, "הנר המערבי", היה דולק יותר מכל הגזרות. זה היה נס, וכך ידעו שה' משרה את שכינתו בישראל.

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי. מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...